

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **VJV INSOLVENCE, v.o.s.**, IČO: 243 18 400
sídlem Petrohradská 1570/5, 101 00 Praha 10
zastoupena advokátem JUDr. Michalem Říhou
sídlem Ke Klimentce 2186/15, 150 00 Praha 5

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti č. j. MSP-25/2018-ORA-ROZ/3 ze dne 18. 9. 2018

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž ministr spravedlnosti (dále jen „ministr“) zamítl její rozklad a

potvrdil rozhodnutí žalovaného č. j. MSP-7/2018-OINS-SRIS/9 ze dne 17. 5. 2018. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění do 31. 5. 2019 (dále jen „zákon o insolvenčních správcích“), z důvodu vedeného trestního stíhání zahájeného na základě usnesení policejního orgánu, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru hospodářské kriminality služby kriminální policie a vyšetřování Policie České republiky, č. j. KRPH- 33051-1466/TČ-2016-050080 ze dne 12. 2. 2018, pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenční správkyně, pozastaveno právo vykonávat činnost insolvenční správkyně do dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým se trestní řízení končí.

2. Podle usnesení o zahájení trestního stíhání se měla žalobkyně dopustit zvlášť závažného zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, alinea 2, odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 trestního zákoníku, zvlášť závažného zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 alinea 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b), c), d) trestního zákoníku, spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, to vše v jednočinném souběhu se zvlášť závažným zločinem účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 alinea 2 trestního zákoníku.

II. Napadené rozhodnutí

3. Ministr v napadeném rozhodnutí uvedl, že podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích ministerstvo může rozhodnout o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce insolvenčnímu správci, proti kterému je vedeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce nebo za jiný úmyslný trestný čin, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce. Vycházeje z obsahu usnesení o zahájení trestního stíhání, ministr vyložil, že žalobkyně se všech trestných činů dopustila přímo při výkonu funkce insolvenční správkyně, jelikož přímo porušovala povinnosti insolvenční správkyně a byla ochotna se za úplatek účastnit zastírání původu majetku souvisejícího s insolvenčním řízením. Závažnost trestné činnosti dokresluje skutečnost, že se jí žalobkyně dopustila v rámci zločinného spolčení, byla vyhodnocena v rámci kvalifikovaných skutkových podstat a některé trestné činy byly kategorizovány jako zvlášť závažné zločiny. Vzhledem k těmto okolnostem bylo na místě dočasně a preventivně znemožnit žalobkyni vykonávat její profesi.
4. Na základě teleologického a logického výkladu zákona se ministr ztotožnil s názorem žalovaného, podle něž v případě trestného činu spáchaného v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčních správců se neposuzuje samotná existence ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce, jelikož ta se s těmito trestnými činy spojuje bez dalšího, ale pouze intenzita jejího ohrožení. Není totiž představitelné, aby v důsledku páchaní trestné činnosti, která má souvislost s výkonem určité profese (na př. insolvenčního správce), nedošlo vůbec k ohrožení důvěry v řádný výkon této profese, a tedy že by bylo možné uvažovat o nenaplnění této podmínky pro vedení správní úvahy o

pozastavení práva k výkonu této činnosti. Výše uvedené platí tím spíše, že se profese insolvenčního správce vyznačuje veřejnoprávní povahou, neboť je na ní přenášena činnost, kterou jinak vykonávaly soudy a s jejímž výkonem je spojena značná odpovědnost, protože jsou na ni zákonodárcem oprávněně kladeny vysoké požadavky a nároky.

5. Ministr zdůraznil, že správní orgány nemohou posuzovat kvalitu nebo důvodnost vzneseného obvinění ani oprávněnost trestního stíhání. Jestliže žalobkyně v odvolání požaduje zohlednění svých námitek uplatněných ve stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání, namítá skutečnosti, které mají její vinu vyvracet, a žádá přezkoumání usnesení o zahájení trestního stíhání v rámci správního řízení. To však správní orgány učinit nemohou.
6. Důvodnou neshledal ministr ani žalobkyninu námitku, že došlo k porušení zásady *non bis in idem*, neboť při souběhu trestní odpovědnosti právnické osoby a fyzické osoby za tentýž trestný čin dopadá případný trest na dva různé subjekty. Stíhání žalobkyně a její zapsané společnosti bylo zahájeno různými usneseními různých policejních orgánů, a jedná se tak o dvě samostatná trestní stíhání, na jejich podkladě lze zahájit zvlášť dvě navazující správní licenční řízení, když stíhaná fyzická a právnická osoba jsou držitelkami dvou samostatných licencí. Ministr se proto s rozhodnutím žalovaného ztotožnil.

III. Žaloba

7. Žalobkyně zpochybnila výklad § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správních provedených ministrem, jež označila za neudržitelný proto, že u nedbalostních přčinů spáchaných při výkonu funkce insolvenčního správce by se jednalo o nepřiměřeně přísné ustanovení, zároveň mu ale nesvědčí ani pravidla českého pravopisu a gramatiky, konkrétně nepřítomnost čárky před částí věty „*nebo za jiný úmyslný trestný čin, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce*“, a dále použití obratu „trestná činnost“, jenž nutně zahrnuje obě předchozí množiny trestných činů: měli by se vztahovat toliko k úmyslnému trestnému činu, zákonodárce by nepochybně použil pojem „trestný čin“. S naposled uvedeným argumentem se žalovaný nijak nevypořádal. Tento závěr podporuje podle žalobkynina názoru také komentář k zákonu o insolvenčních správcích dostupný v systému ASPI, přičemž s citacemi z něj se žalovaný opět nevypořádal, ačkoli takový požadavek vyplývá z judikatury Ústavního soudu (nález sp. zn. I. ÚS 403/03 ze dne 17. 8. 2005). V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
8. Žalobkyně dále namítla, že se ministr odmítl zabývat konkrétními okolnostmi trestní věci. Žalobkyně zdůraznila, že nepožadovala, aby se správní orgán zabýval otázkou viny a trestu nebo jakkoli jinak posuzoval zákonnost trestního stíhání, okolnostmi případu se však musí zabývat v rámci posouzení toho, zda daný trestný čin ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce. Předmětné ustanovení ostatně dává žalovanému možnost pozastavit výkon funkce insolvenčního správce, neukládá mu takovou povinnost; pokud by zohlednění okolností trestného činu nebylo možno zohlednit, byla by tato právní úprava nadbytečná a bylo by možné zařadit ji do předcházejícího § 9 zákona, podle nějž dochází k pozastavení *ex lege*. V podrobnostech žalobkyně odkázala na svou argumentaci v dosavadních písemných vyjádřeních.
9. Správní orgány svým postupem dále porušily zásadu *non bis in idem*, jelikož pro tytéž skutky již bylo pozastaveno právo vykonávat činnost insolvenční správce žalobkynině ohlášené společnosti, Ing. V. J. V. Proti oběma subjektům je vedeno jediné trestní řízení,

nejedná se o samostatná trestní řízení, jak mylně uvádí ministr. S touto argumentací se ministr vypořádal nedostatečně a zcela pominul námitku, podle níž musí mít pozastavení oprávnění ohlášené společnosti nutně dopad na posouzení a případné naplnění podmínky „ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce“, jímž je žalobkyně coby obchodní korporace, která samozřejmě svou činnost může vykonávat nejen prostřednictvím jmenované ohlášené společnosti, nýbrž též ohlášených společníků dalších, případně jiným zákonem předvídaným způsobem. Vzhledem k uvedenému žalobkyně navrhl, aby městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a k jednotlivým žalobním bodům odkázal na příslušné pasáže svého rozhodnutí, z nichž také obsáhle citoval. Nad rámec toho žalovaný s odkazem na judikaturu Ústavního soudu připomněl, že úkolem správního orgánu není reagovat na každou námitku účastníka, pokud sám vede vlastní odůvodněnou a logickou úvahu, což se v projednávané věci stalo. Vzhledem k tomu žalovaný navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci městským soudem

11. Městský soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
12. Městský soud rozhodl podle § 51 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný s tímto postupem ve svém vyjádření z 13. 12. 2018 souhlasil a žalobkyně s ním po poučení soudem nevyjádřila nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré potřebné listiny jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009).
13. Zákon o insolvenčních správcích, ve znění do 31. 5. 2019, v § 10 odst. 1 písm. a) stanoví, že „[m]inisterstvo může rozhodnout o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce insolvenčnímu správci, proti kterému je vedeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce nebo za jiný úmyslný trestný čin, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce, a to nejdéle do dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým se toto řízení končí; bude-li insolvenčnímu správci za uvedený trestný čin uložen trest, ochranné léčení nebo zabezpečovací detence, pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce insolvenčnímu správci končí dnem nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva o zrušení povolení vykonávat činnost insolvenčního správce“ (podtrženo městským soudem).
14. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že proti žalobkyni je vedeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenční správkyně, neshodnou se

však na tom, jestli je žalovaný v tomto případě povinen rovněž zkoumat, zda tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce.

15. Odpověď na tuto otázku poskytl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 277/2017 - 49 ze dne 15. 8. 2019. V něm nejprve s odkazem na legislativní pravidla vlády, jimiž se – podle jeho mínění – řídí všichni autoři návrhů zákonů a jež doporučují ve výčtu možností, které jsou vyjádřeny v souvislém textu jediného odstavce, nepoužívat čárku před spojkou „nebo“ bez ohledu na slučovací nebo vylučovací význam této spojky, shledal, že *„jazykový výklad neposkytuje jednoznačný závěr o tom, zda je předmětné pravidlo nutno vztahovat i k trestnímu stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce, či nikoli. Je tedy na místě přistoupit k užití dalších výkladových metod (teleologický výklad a systematický výklad)“* (odstavce 26 až 29). V návaznosti na to v odstavci 32 konstatoval, že *„pokud je trestná činnost páchána v souvislosti s výkonem určité profese, zákonitě to s sebou vždy nese existenci ohrožení důvěry v její další řádný výkon. Je tomu tak zejména proto, že souvislost a vzájemný vztah výkonu dané profese s pácháním trestné činnosti, jakožto činnosti společensky vysoce nežádoucí, je v daném případě natolik zjevným a vzájemně si blízkým, že nelze ani uvažovat o tom, že by v důsledku jejího páchání nedocházelo k ohrožení důvěry v řádný výkon této profese“* (Richter, M., Benýšek, J., Čujan, R. a kol. *Zákon o insolvenčních správcích a předpisy související. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 95-107*). *Tento závěr platí tím spíše pro profesi insolvenčního správce lišící se od jiných profesí (například od advokacie) svou veřejnoprávní povahou, s jejímž výkonem je spojena značná odpovědnost, a na jejíž výkon jsou tudíž zákonodárcem oprávněně kladeny vysoké požadavky a nároky (viz Šnobllová, Z., Němčák, V. Insolvenční správce. Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 85 a s. 177-178).*
16. Nejvyšší správní soud se tak přiklonil k výkladu, podle něž *„v případě trestního stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce ministerstvo nemá povinnost (resp. možnost) zkoumat, zda tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce - tuto podmínku, stanovenou v § 10 odst. 1 písm. a) ZIS, je nutno považovat za splněnou bez dalšího.“* Městský soud se s těmito výsledky systematického a teleologického výkladu ztotožňuje, nemaje důvod od tohoto právního názoru se v projednávané věci odchýlit (shodně též rozsudek zdejšího soudu č. j. 10A 51/2018 - 139 ze dne 9. 6. 2020). Správní orgány tudíž nebyly povinny hodnotit dopad žalobkyniny trestné činnosti na důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce a žalobní námitka není důvodná. Vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí nemá ani to, že se ministr výslovně nevyjádřil ke všem žalobkyniným jednotlivým argumentům, jelikož k výkladu předmětného ustanovení nabídl v odst. 37 až 48 napadeného rozhodnutí vlastní ucelenou argumentaci, jež dostatečně odůvodnila správnost jeho závěrů a naopak vyvrátila platnost žalobkyniných námitek (srov. náleznost Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04 ze dne 5. 1. 2015 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 58/2011 - 72 ze dne 21. 12. 2011).
17. V citovaném rozsudku ovšem Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[m]inisterstvo může posuzovat toliko intenzitu ohrožení důvěry v řádný výkon funkce v rámci správního uvážení o tom, zda rozhodne o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce v konkrétním případě, či nikoli“* (odstavec 33). Tuto větu též soud upřesnil v rozsudku č. j. 7 As 188/2020 - 56 ze dne 13. 8. 2020 tak, že *„ministerstvo nemůže žádným způsobem zpochybňovat důvodnost usnesení o zahájení trestního stíhání. Dovětek, dle kterého může promítnout případné pochybnosti do vlastního rozhodnutí, je pak nutné chápat v kontextu citovaného*

ustanovení. Tyto případné pochybnosti je proto nutné vztahovat toliko k úvaze, zda trestná činnost popsaná v usnesení může mít reálně negativní dopady na výkon funkce insolvenčního správce, tzn., zda se jedná o trestnou činnost s výkonem funkce přímo související či o trestnou činnost ohrožující důvěru v řádný výkon této funkce. Jinými slovy, správní úvaha se týká pouze toho, zda skutkové závěry uvedené v usnesení o zahájení trestního stíhání odůvodňují pozastavení činnosti insolvenčního správce podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích.“

18. Městský soud přisvědčuje žalobkyni v tom, že žalovaný má prostor pro zohlednění konkrétních okolností trestní věci v rámci správního uvážení, svěřeného mu ustanovením § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích, jež mu neukládá pozastavit insolvenčnímu správci výkon funkce při splnění tam uvedených podmínek bez dalšího, nýbrž stanoví, že tak učinit „může“. Právě v tvrzené absenci tohoto zohlednění spočívá další žalobní námitka.
19. Správní orgány této své povinnosti dostály. Žalovaný označil žalobkyninu trestnou činnost za extrémně závažnou, neboť se nejednalo o ojedinělý minoritní exces, nýbrž dlouhodobou organizovanou kriminalitu, trestné činy směřovaly proti různým objektům (pořádku ve věcech veřejných, svobodě a právům na ochranu osobnosti, soukromí a listovnímu tajemství, majetku), byly založeny na bezprecedentním porušování zákonných povinností insolvenční správkyně, což podstatně a intenzivně ohrozilo důvěru veřejnosti v řádný průběh insolvenčních řízení, a měla jimi být způsobena rozsáhlá škoda (odst. 69). Užití zvoleného zákonného opatření pak žalovaný v odst. 73 až 77 podrobil rovněž testu proporcionality, v němž poměřil jeho dopad na žalobkyni s veřejným zájmem chráněným zákonem. Ministr k tomu v odst. 32 až 36 svého rozhodnutí dodal, že žalobkyninu trestnou činnost považuje za závažnou s ohledem na to, že nebyla páchána izolovaně, nýbrž v rámci organizované zločinecké skupiny, žalobkyně naplnila znaky kvalifikovaných skutkových podstat a některé její trestné činy byly kategorizovány jako zvlášť závažné zločiny.
20. Není tedy pravda, že by se správní orgány konkrétními okolnostmi trestní věci nezabývaly. Právě naopak, žalovaný i ministr na jejich základě přesvědčivě a přezkoumatelně odůvodnili, že zejména s ohledem na závažnost, dlouhodobost a konkrétní povahu žalobkyniny trestné činnosti došlo k ohrožení nestrannosti a důvěryhodnosti stavu insolvenčních správců a porušení důvěry v řádnost insolvenčních řízení v míře, která odůvodňuje pozastavení žalobkynina práva vykonávat činnost insolvenční správkyně. V odst. 49 až 58 svého rozhodnutí sice ministr odmítl žalobkynin požadavek, aby „vzal v úvahu okolnosti trestního stíhání a jeho námitky vznesené ve stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání“, avšak jen v tom rozsahu, kdy by takové zohlednění okolností znamenalo přezkum usnesení o zahájení trestního řízení, neboť – a o tom není mezi účastníky řízení sporu – k tomu není ministr oprávněn (zejm. odst. 55 napadeného rozhodnutí). Naproti tomu v rámci správního uvážení, zda jsou v konkrétním případě důvody pro pozastavení žalobkynina práva vykonávat činnost insolvenční správkyně (tedy v rozsahu, který mu zákon umožňuje), ministr okolnosti žalobkyniny trestní činnosti zohlednil. Ostatně ani žalobkyně neuvedla žádné konkrétní okolnosti své trestné činnosti, které by ministr v napadeném rozhodnutí pominul. Obsahem podání učiněných ve správním řízení, na která žalobkyně v podrobnostech odkázala, se městský soud zabývat nemohl, neboť za žalobní bod nelze považovat odkaz žalobce na odvolací

či jiné námitky uplatněné ve správním řízení (na př. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 5/2011 - 68 ze dne 30. 11. 2011).

21. Poslední žalobkynina námitka spočívá v tom, že napadeným rozhodnutím byla porušena zásada *non bis in idem*, neboť pro totožné skutky již bylo pozastaveno právo vykonávat funkci insolvenční správkyne žalobkynině ohlášené společnosti.
22. Zásada *non bis in idem*, neboli „ne dvakrát o tomtéž“, je v rovině ústavního práva výslovně zakotvena pro oblast trestání v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle nějž „[n]ikdo nemůže být trestně stíhán za čin, pro který již byl pravomocně odsouzen nebo zproštěn obžaloby. Tato zásada nevylučuje uplatnění mimořádných opravných prostředků v souladu se zákonem.“ V rovině podústavní je tato zásada promítnuta v § 11 odst. 1 písm. k) zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, podle nějž „[t]restní stíhání nelze zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno, jestliže dřívější řízení pro týž skutek proti téže osobě skončilo pravomocným rozhodnutím o přestupku a uplynula-li lhůta pro zahájení přezkumného řízení podle jiného právního předpisu, ve kterém může být rozhodnutí o přestupku zrušeno.“ Judikatura správních soudů ovšem dovodila, že se jedná o obecnou právní zásadu platnou rovněž v řízení před správními orgány (na př. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 A 614/2002 - 36 ze dne 23. 10. 2003).
23. Základním předpokladem pro aplikaci této zásady je tedy totožnost věci, která zahrnuje rovněž totožnost subjektu, proti němuž je vedeno trestní stíhání (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tz 46/2019 ze dne 29. 5. 2019), resp. s nímž je vedeno správní řízení. Pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce žalobkyniny pověřené společnosti tedy nemůže bránit témuž opatření proti žalobkyni, pokud jsou oba tyto subjekty samostatně oprávněny vykonávat činnost insolvenční správkyne a pokud jsou u obou z nich splněny podmínky uvedené v § 10 odst. 1 zákona o insolvenčních správcích, jako je tomu v projednávaném případě. Skutečnost, že jsou oba subjekty stíhány pro totožnou trestnou činnost, nemá pro posouzení věci žádný význam. Nad rámec nutného odůvodnění ministr výstižně odkázal na § 9 odst. 3 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, podle nějž „[t]restní odpovědností právnické osoby není dotčena trestní odpovědnost fyzických osob uvedených v § 8 odst. 1 a trestní odpovědností těchto fyzických osob není dotčena trestní odpovědnost právnické osoby. Byl-li trestný čin spáchán společným jednáním více osob, z nichž alespoň jedna je osoba právnická, odpovídá každá z nich, jako by trestný čin spáchala sama.“ Ministr tento závěr dostatečně odůvodnil v odst. 59 až 64 svého rozhodnutí, poskytnuv tím implicitně odpověď rovněž na žalobkyninu námitku, že pozastavení oprávnění ohlášené společnosti musí mít nutně dopad na posouzení žalobkyniny věci: jelikož trestní stíhání bylo zahájeno nejen proti žalobkynině ohlášené společnosti, ale rovněž proti samotné žalobkyni, podmínky § 10 odst. 1 písm. a) jsou ve vztahu k žalobkyni splněny, a to bez ohledu na to, že by mohla svou činnost v budoucnosti vykonávat prostřednictvím jiného zapsaného společníka. Ani tato žalobní námitka tudíž není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

24. Jelikož městský soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
25. Správní orgány při stanovení výše pokuty nepřekročily meze správního uvážení a pokuta není zjevně nepřiměřená, proto městský soud návrh na upuštění od trestu nebo na jeho snížení podle § 78 odst. 2 s. ř. s. zamítl.

26. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. září 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu